

Premišljevanja za devetdnevničko pred Brezmadežno

Primož Krečič
**MARIJIN
MAGNIFIKAT**

Primož Krečič

MARIJIN MAGNIFIKAT

Premišljevanja
za devetdnevničico pred Brezmadežno

Ljubljana 2011

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-532.2-312.74

KREČIČ, Primož

Marijin magnifikat : premišljevanja za
devetdnevnicu pred
Brezmadežno / Primož Krečič. - Ljubljana :
Marijina kongregacija
slovenskih bogoslovcev in duhovnikov, 2011

ISBN 978-961-6514-05-7
259066112

Izdala in založila: Marijina kongregacija
slovenskih bogoslovcev in duhovnikov, Ljubljana
Odgovarja: Mohor Rihtaršič
Lektorirala: s. Vesna Jelen, ŠS
Naklada: 1150 izvodov
Leto 2011

Hvalnica rešitvi

Za devetdnevico pred praznikom Brezmadežne smo letos pripravili razmišljanje in molitev ob Marijini hvalnici Magnifikat. Ta čudoviti spev že toliko stoletji odmeva v krščanskih molitvah in dviga duha v slovesnem prepevanju pri večernicah. Zato so se v njegovo sporočilo poglobili številni glasbeniki in tako so nastale čudovite umetnine, od Tomčeve in taizejske do Bachove, Vivaldije in Ritterjeve. Francoski pesnik in dramatik ter diplomat Paul Claudel je v času svoje duhovne praznine stopil v notredamsko katedralo v Parizu in začutil Božjo bližino, ko so tam pri božičnih večernicah prepevali Marijino hvalnico Magnifikat. Tja ni prišel zaradi vere. Proti veri in krščanstvu je celo iskal razloge, toda Božja milost ga je po čistosti in moči tega speva povsem spremenila. Potem je povabil še prijatelje, da bi znova odkrili pomen molitve in se z Marijo dvignili k skrivnosti Boga.

Papež Benedikt je v posinodalni apostolski spodbudi Gospodova beseda zapisal, da je Magnifikat nekakšen potret Marijine duše, ves stkan iz niti Svetega pisma. Marija je v Svetem pismu res doma. Govori, misli in moli z Božjo besedo tako, da postane njena beseda, njena beseda pa prihaja iz Božje besede. V hvalnici se tako združijo v celoto različni svetopisemski navedki, ki izražajo Marijino dušo in tudi dušo

Cerkve, da sprejema množico Jahvejevih ubožcev, ki pričakujejo njegovo rešitev in pomoč.

Posebnost tega speva je veselje ter jasna in pokončna drža ponižne Gospodove dekle v njenem resničnem pogledu na nova odločilna dejstva v dogajanju zgodovine. Marija razkrije, da je vse njeno bitje odprto v hvalo Bogu, da se veseli otroka, ki ga nosi pod srcem, in ga obdaja z vso svojo ljubeznijo. Bog, ki je vstopil v njeno življenje kar najbolj otipljivo, je Veliki in Mogočni, a tudi blag in pozoren. Usmiljeno se sklanja v vse človeške bolečine in jih rešuje. V njegovi moči se srca spreminjajo ter postajajo občutljiva za Boga in ljudi. Otrok, ki ga nosi pod srcem, bo Odrešenik, ob njem se ne bodo spremenili le osebni pogledi, ampak tudi družbeni odnosi. Vera mora poseči v življenje, zato bo ponižal napuhnjene in bogate odpustil prazne. Ubogim in ponižnim pa bo odpril pot nove solidarnosti v dejanju.

Marija to potrjuje s spominjanjem na Božje odrešensko delo v zgodovini in njegovo zavezo, ko ni zapustil izvoljenega ljudstva. Dopustil je kazen in propad, še z večjo vnemo pa ga je reševal in vodil nazaj v domovino.

Povabljeni smo k prepevanju Magnifikata v današnjih razmerah, v ravnodušnosti pred Božjo veličino in gmotno revščino, ki vedno bolj trka na vrata ljudi. Magnifikat je zasnova novega upanja, ko se veselimo Boga in njegove »močne roke«, ki postavlja vse stvari na svoje mesto in daje ljudem dostojanstvo, ki jim pripada. Marija nas vabi, naj

postajamo zaupljivi do Boga, naj se odpiramo za njegov nagovor in milost, da bo tako v njegovem Duhu zapela naša notranjost. Vabi nas, da z njim združimo svoje moči za novo solidarnost med današnjimi ljudmi. Ubogi in bogati, izobraženi in preprosti smo poklicani, da se pridružimo Mariji in dvignemo svoj glas k Bogu, ki nam pripravlja rešitev.

*Marija, Magnifikat, tvoja hvalnica,
je kakor ogledalo tvoje duše
in strnjenost skladnih razsežnosti tvojega bitja.
Svoj hvalospev si zapela,
kakor bi slikar naslikal tvojo notranjo podobo.*

*Občudujemo te v Nazaretu,
ko si bila prezeta
z neskončno toplino Božje moči
in si izrekla svoj
zgodi se Božjemu načrtu
ter postala Božja Mati.*

*S teboj smo hiteli,
ko si vstala in šla na pomoč
k sorodnici daleč na Judovo.
Tvoje noge so bile utrujene od poti,
tvoja notranjost pa je gorela
v premišljevanju velikih reči,
ki jih je v tebi storil Bog.*

postajamo zaupljivi do Boga, naj se odpiramo za njegov nagovor in milost, da bo tako v njegovem Duhu zapela naša notranjost. Vabi nas, da z njim združimo svoje moči za novo solidarnost med današnjimi ljudmi. Ubogi in bogati, izobraženi in preprosti smo poklicani, da se pridružimo Mariji in dvignemo svoj glas k Bogu, ki nam pripravlja rešitev.

*Marija, Magnifikat, tvoja hvalnica,
je kakor ogledalo tvoje duše
in strnjenost skladnih razsežnosti tvojega bitja.
Svoj hvalospev si zapela,
kakor bi slikar naslikal tvojo notranjo podobo.*

*Občudujemo te v Nazaretu,
ko si bila prezeta
z neskončno toplino Božje moči
in si izrekla svoj
zgodi se Božjemu načrtu
ter postala Božja Mati.*

*S teboj smo hiteli,
ko si vstala in šla na pomoč
k sorodnici daleč na Judovo.
Tvoje noge so bile utrujene od poti,
tvoja notranjost pa je gorela
v premišljevanju velikih reči,
ki jih je v tebi storil Bog.*

1. ŽIVLJENJE KOT HVALNICA

Če želimo poznati človeka in njegovo notranjost, ga moremo odkriti po njegovi molitvi in ga videti, kako se v vsej pristnosti odpira Božjemu izviru življenja. To velja tudi za Jezusa in Marijo. Jezusova molitev razodeva njegov enkratni odnos z Očetom, kar so opazili tudi njegovi učenci in ga prosili, naj jih nauči tako moliti. (Lk 11,1) Tudi pri Mariji občudujemo izjemno zaupljivo in globoko molitvenost. Hvalnica Moja duša je ogledalo in izraz njene notranje lepote ter predanosti. Marijine besede so preproste, usmerjene na bistveno in polne življenja. Vse se je porodilo iz treznega premišljevanja, v katerem se je odprla Božji Besedi in jo v celoti sprejela v svoje življenje.

Marija je izrekla svojo hvalnico osebno. Poudarila je, da vse njeni bitje poveličuje Gospoda in se veseli v njem, ki je njen Odrešenik. S tem se je s svojo dušo in duhom, z izkušnjo in čudenjem postavila pred Boga, se izročila v njegovo naročje ter ga priznala za svojega Odrešenika.

Pri oznanjenju in obiskanju se je Marija pokazala kot celosten in v polnosti uresničen človek. Njena notranjost je bila čista in polna ljubezni, zato je mogla poveličevati Boga z vsem svojim bitjem in z vsakem vzgibu svojega duha. Ker je bila Marija v svoji biti vsa za Boga, je tudi najvišja podoba človeštva, kakor je bilo zamišljeno od vsega začetka.

Marija je bila polno uresničena žena, ki jo je milost povsem prežela in uskladila njeno naravo, da je sijala v ljubezni in odprtosti za življenje. Iz tega, kar je bila, iz svoje globine in radosti, je zapela hvalnico Bogu in razširila pogled na vse človeštvo. Umetniki so radi upodabljali njen obraz kot privilegiran kraj človeške skladnosti, milosti in lepote.

V Magnifikatu je Marija v vsem usklajena z Bogom. Ona je tabernakelj Boga, nova skrinja zaveze. Srečna je zaradi te bližine. Nase in na svet gleda z Božjimi očmi in odkriva neskončna obzorja njegove modrosti. Veseli se ga in v iskreni svobodi priznava, da se je v njej začelo veliko delo odrešenja. Nemirno pričakuje, da se bo ta Božji otrok čim prej pokazal na svetu.

Marijina hvalnica nas vabi, naj z vsem življenjem slavimo Boga. Naj naše telo, duša in duh dihajo v Božji ljubezni in naj Sveti Duh prežene vse sence greha. Tako nas bo napravil prosojne za Božjo Besedo, ki jo Marija prinaša na svet. Ta Beseda nas bo nagovorila za veliko delo odrešenja in graditev Božjega kraljestva. Potem se bo tudi iz naših src in globine porodil spev, navdušena hvalnica Bogu in njegovim velikim delom, ki jih uresničuje v našem času. Poklicani smo k veselju in petju, da bodo naše pesmi, besede in dejanja prihajali iz čiste, skladne in predane notranjosti ter razkrivale sonce upanja in življenja še drugim.

Marija je bila polno uresničena žena, ki jo je milost povsem prežela in uskladila njeno naravo, da je sijala v ljubezni in odprtosti za življenje. Iz tega, kar je bila, iz svoje globine in radosti, je zapela hvalnico Bogu in razširila pogled na vse človeštvo. Umetniki so radi upodabljali njen obraz kot privilegiran kraj človeške skladnosti, milosti in lepote.

V Magnifikatu je Marija v vsem usklajena z Bogom. Ona je tabernakelj Boga, nova skrinja zaveze. Srečna je zaradi te bližine. Nase in na svet gleda z Božjimi očmi in odkriva neskončna obzorja njegove modrosti. Veseli se ga in v iskreni svobodi priznava, da se je v njej začelo veliko delo odrešenja. Nemirno pričakuje, da se bo ta Božji otrok čim prej pokazal na svetu.

Marijina hvalnica nas vabi, naj z vsem življenjem slavimo Boga. Naj naše telo, duša in duh dihajo v Božji ljubezni in naj Sveti Duh prežene vse sence greha. Tako nas bo napravil prosojne za Božjo Besedo, ki jo Marija prinaša na svet. Ta Beseda nas bo nagovorila za veliko delo odrešenja in graditev Božjega kraljestva. Potem se bo tudi iz naših src in globine porodil spev, navdušena hvalnica Bogu in njegovim velikim delom, ki jih uresničuje v našem času. Poklicani smo k veselju in petju, da bodo naše pesmi, besede in dejanja prihajali iz čiste, skladne in predane notranjosti ter razkrivale sonce upanja in življenja še drugim.

2. MARIJINO VESELJE

Ko se je Marija zavedela Božje ljubezni, ki je napolnila vse njeno bitje, da je bila v vsem odprta za to, kar je želel Bog, se je v njenem srcu porodilo nepopisno veselje. To veselje je nastalo v njenih globinah, v skladnosti njenega bitja, ki ga je prevevalo življenje, in izraz tega je bila radost. Vsak otrok, ki pride na svet, kaže, da Bog ni pozabil na človeštvo in zato prinaša veselje. Tudi mati, ki prinaša življenje, je nasmeh Boga, znamenje njegove nežne ljubezni do človeštva.

Kristjani občudujemo Marijo, ki pričakuje otroka, in uživamo v lepoti njenega življenja. Veselimo se njenega veselja, ki ga diha hvalospev Magnifikat, in slavimo Boga življenja, ki se je tako očitno razodel prav po njej.

Marija pri tem ni sama. Hvalnico Najvišjemu poje v družbi sorodnice Elizabete. Obe materi se zavedata pomena tega dogodka in svoje vloge v zgodovini odrešenja. V tem srečanju lahko gledamo matere iz stare zaveze, ki so se po dolgem pričakovanju razveselile otroka, Sare, Ane in drugih. Po tem so z veliko hvaležnostjo slavile Boga in razodevale njegov obraz, ki je ljubezen. V telesih mater sta se srečala tudi novi življenji, ki bosta kmalu prišli na svet: Jezus, Sin Najvišjega, in Janez, prerok Najvišjega. Dva otroka stojita na pragu dveh dob, med obljubo in dopolnitvijo. Janez, ki predstavlja dolgo vrsto prerokov in bo

kot zadnji napovedal prihod Mesija, je ob glasu Jezusove matere veselo poskočil v materinem telesu in pozdravil še nerojenega Mesija. V tem moremo videti pozdrav Ženinovega prijatelja, (Jn 3,29) ki se veseli njegovega prihoda. Vsega tega se veseli tudi Marija.

Vsa njena pot v Ain Karim je bila prepletena z veseljem. Ko je spočela Odrešenika in začela pripravljati njegov prihod na svet, jo je poklicalo na pot veselje. Veselje tega dogajanja je želela prinesti tudi svoji noseči sorodnici. V hvalnici, ki jo je zapela ob srečanju, je prišlo na dan tisto, kar je nosila v sebi. Bog jo je izvolil za veliko poslanstvo, da prinese svetu Odrešeniku.

Bog, ki vstopa v življenje ljudi, je Bog veselja. Magnifikat je razodetje veselega obraza Boga. Tako, kakor je vsako novo življenje nasmeh Boga nad človeštvom. Božji nasmeh pa je nalezljiv in prehaja na vse, ki ga gledajo in premišljujejo. Magnifikat združuje skupnost veselih ljudi ob Bogu, ki se veseli vsakega človeka in ljubi življenje.

Če sta Zaharijeva hvalnica in Simeonov spev pesmi, ki ju zapojeta starejša človeka, je Magnifikat spev mlade žene, polne veselja, občudovanja, lepote in mladosti. Zato je njena hvalnica spev, ki pomlajuje in vodi k pristnosti življenja. Mladi smo, kadar upamo in se veselimo življenja. Marija nas pri tem spodbuja, da se veselimo z veseljem Boga, ki se nas spominja in nam pomaga. Vsa Cerkev bi se morala bolj zavedati pomena novega življenja in navdušeno oznanjati veselo novico, da se nas Bog

veseli in vstopa v naše življenje po mladi Materi in njenem še nerojenem Otroku. Veselimo se vsakega življenja in ustvarjajmo okolje milosti, da se bo moglo čim bolj razviti. Čim bolj bo navzoč Marijin Bog, ki se smeje, tem več bo upanja med ljudmi in se bodo odpirali daru življenja.

*Marija, zahvaljujemo se ti za tvoje veselje,
da si v sebi povezala milost stare zaveze
in se odprla življenju, ki je razveselilo človeštvo.*

*Veseliš se otroka, ki je zaživel pod tvojim srcem,
in želiš to čudovito vest prinesti svoji sorodnici.
Kako sta se združili vajini radosti
in kako sta se z vami veselila Mesija in njegov predhodnik,
da je kar poskočil v materinem telesu!*

*Veselimo se, da si postala služabnica veselja
in ga prenašaš na vse, ki jih srečuješ.
Tisti, ki se k tebi zatekajo, so polni miru in navdušenja.
Spodbujaj nas, da nas bo v še večji meri navdalo to veselje.*

*Zahvaljujemo se ti za dar tvoje duhovne mladosti,
s katero preganjaš vso zastaranost in naveličanost
v veri in življenju. Daj, da bomo odprti Božjemu Duhu
in se veselili novega življenja, ki ga tako obilno rojeva
med nami.*

3. BOG S ČLOVEŠKIM OBRAZOM

Prvi nagovor Magnifikata je usmerjen k Bogu, ki ima prednost pred vsem. Marija se po Elizabetinem pozdravu obrne k Bogu, ker vse njen življenje izhaja iz njega. V tem predstavlja glas vseh stvari, ki se zahvaljujejo Stvarniku za njegov dar in spremljanje v življenju. Človeška molitev je češčenje Boga kot Velikega in Najvišjega. Bog nima potrebe po tem priznanju, ker ne poveča ali zmanjša njegove veličine, vendar pa je pomembno za nas ljudi, da se še bolj povežemo z virom življenja in vzpostavimo z Najvišnjim živ odnos.

Kolikor smo ljudje ustvarjeni iz Božje ljubezni, mu jo moremo vračati. Posebnost krščanskega pogleda na Boga je v njegovi presežnosti in človeški bližini, v povezanosti Božje in človeške ljubezni. Sveti Avguštín je govoril o preseganju in uvidel, da je nemirno naše srce, dokler ne počije v neskončni ljubezni Boga. Ta pot je dosegla svoj temelj in uresničenje v Mariji in Otroku, ki ga je nosila pod srcem. Jezus je človeški obraz Boga in Bog s človeškim obrazom. Če je Bog velik in izvršuje čudeže odrešenja, je velik tudi človek, ki je živa podoba in prejemnik velikih Božjih del. V Jezusu sta obe ljubezni najgloblje združeni.

Bog Magnifikata kliče, da bi z njim so-

gospodovali nad naravo in družbo. Zelo nas ceni, zato smo mu tudi mi dolžni spoštovanje in poslušnost. Bog je Gospod, bivajoči, podpira življenje in je odprt za pomoč, ko se zatekamo k njemu. Njegovo gospodovanje ne zasužnjuje, ampak osvobaja, ker odkriva resnico in pravo podobo, da moremo najti svoje poslanstvo in se uresničiti v svobodi.

Marijin Bog je tudi Odrešenik, ki spremlja zgodovino in človeštvo ter ga rešuje iz vseh stisk. Bog tako rešuje svoje ljudstvo Izrael kot novo ljudstvo, ki se začenja v Mariji. Spomin na toliko osvoboditev nekdaj poživlja novo upanje za rešitev Izraela in drugih narodov. Marija imenuje Boga tudi Vsemogočni, ker je Božje gospodovanje usmerjeno k samim temeljem bivanja. Po njem se iz ne-bivanja poraja življenje in bivanje. Ohranja ustvarjeno življenje in kljub njegovi krhkosti premaguje uničujočo silo smrti in greha. Tako nam prinaša svobodni okvir tistega življenja, v katerem ga moremo slaviti in se polno uresničiti v ljubezni. Bog je imenovan tudi Sveti, ker je povsem drugačen od naših človeških predstav. On je popolna različnost, ni pa neskončna oddaljenost, ampak bližina. Ljudje ne bomo mogli nikoli posedovati Boga in si ga prisvojiti. Kolikor pa je svetost tudi bližina, nas zavezuje, da se bomo trudili živeti sveto, kakor je Bog svet. (3 Mz 11,44)

Hvalnica predstavlja Boga, ki je usmiljen in prihaja k ljudem, da bi se srečal z nami. Vsa imena za Boga se združijo v usmiljenju, kajti

vsemogočnost, gospostvo in svetost prinašajo odrešenje zaradi usmiljenja. V izraelski zgodovini se je močno prečistila in izbrusila izkušnja Božjega usmiljenja. Prerok Ozej (Oz 2,4–23) opisuje zvestega moža, ki še vedno ljubi svojo nezvesto ženo. Bog je usmiljen in spreminja svet s koreninami ljubezni, ki imajo materinske lastnosti, njegova milost je kakor nežna zvestoba in ostaja tudi po izdajstvu ter prelomitvi zaveze. Marija opeva Boga usmiljene ljubezni, ki ne pozna meja in kliče k obnovi odnosov. Ko to poje, nosi v svojem srcu njega, ki je učlovečeno Božje usmiljenje in je prišel živet v našo človeško revščino, da bi jo zopet dvignil na raven Božjega dostenjanstva. Marija poje Božjemu usmiljenju po vseh rodovih zgodovine in s tem kaže, da je prihodnost mogoča za vse.

*Marija, s svojo hvalnico nas učiš,
naj bomo goreči do Boga
in kritični do sebe in ljudi.*

*Učiš nas spoštovanja do velikega Boga,
ki je tako svet in mogočen, da je treba
pred njim trepetati od resnice in strahu.
Bog pa je v svoji ljubezni tudi usmiljen
in prihaja na pomoč utrujenemu ljudstvu.*

*Pomagaj nam spoznati Božjo veličino
in videti mnogotera dela njegovega usmiljenja.
Naj se v notranji zbranosti odpremo za molitev*

*in s starodavnimi besedami Svetega pisma
st kem povsem novo molitveno izkušnjo.*

*Prav tako nas spodbudi,
da bomo bolj goreči v prepevanju Božje slave
in bomo navdušeno vzklikali: Slava ti, Gospod.
Velik si, Gospod. Svet si, Gospod.
Poveličujemo te, Gospod.*

4. ČLOVEK Z BOŽJIM OBRAZOM

Ko Marija imenuje Boga »moj Odrešenik«, že odmeva novozavezno razodetje Boga, ki je Ljubezen. Bog rešuje zgodovino z vsemogočnostjo svoje ljubezni, usmiljenja, odpuščanja ..., ljudje pa se moramo videti v luči tega Božjega temelja. To srečanje je v ljubezni, ki nas more osvoboditi, očistiti in izpolniti. To dogajanje je dobilo s Kristusovim prihodom jasen osebni temelj, Božja ljubezen prihaja pred brezosebno usodo in nerazumskostjo. Za vsakim človeškim korakom, časom in prostorom stoji njegova misel, ljubezen in previdnost. Čeprav je zgodovina polna padcev, izdajstev in se je treba nenehno bojevati, jo Bog trdnio drži v svojih rokah.

Bog, o katerem poje Marija, se torej zanima za zgodovino in jo tudi usmerja. Česar se dotakne, ni več takšno, kakor je bilo pred tem. Naboj njegovega Duha vodi vse k izpolnitvi in predstavlja novost ter življenje. Kjer je navzoč Božji Duh, tam zaživijo stvari takšne, kot so. Znova prihaja do stvarjenja, iz ne-življenja se poraja življenje, vse dobi svoj polni obstoj.

Marija pripravlja Božjemu Sinu pot na svet in ga obdarja z darom svoje človeškosti. Marija se v tej hvalnici predstavi kot mati vseh živilih in vidi, kako jo bodo blagrovali vsi prihodnji rodovi sveta. Ona

je »blagoslovljena med ženami,« (1,42) ker prinaša življenje Božjemu Sinu, in je podoba ženskosti, ki sprejema in posreduje ljubezen. V Ain Karimu se tako razodeva genij ženskosti, njena enkratnost v odprtosti za življenje, ljubezen in veselje.

Ko se Božja milost dotakne globin te ponižne žene, jo dvigne do nepojmljivega dostenjanstva, postane mati in nosilka življenja. Ljubezen začne porajati novo rast in razvoj človeškosti. V sodobnem svetu, ki je močno prežet z moškim nasiljem in uživaštvom, pogosto prevladuje zverižena podoba žene. Vendar žena ne more najti sebe, če se ne podari drugim; postati mora mati in rojevati življenje. Bog je tako naredil v Mariji prehod od žene kot predmeta k ženi kot osebi in pobudnici zgodovine. Zato moremo v Mariji slaviti veličino in dostenjanstvo vsake žene na svetu.

Marija se je zavedala, da je obdarovana z velikimi darovi, da je Bog storil v njej velike reči. To je novo življenje pod njenim srcem, Božji Sin. V tem se odkriva polno dostenjanstvo vsake žene, ki rojeva ljudi in Boga na svet. Za to pa mora biti odprta, ponižna in odločna, občutljiva mora biti za ljubezen, da jo lahko sprejema in podarja.

*Marija, veseliš se, da je Bog razodel svojo usmiljeno ljubezen
v tebi, ki si preprosta in ponižna.
Brez te odprtost darovanje ni mogoče.*

*Da more Bog vsaditi svoje seme, ki bo obrodilo sad,
je potrebna zemlja ponižnosti.*

*S svojim zgledom in izkušnjo nas vabiš,
naj se izpraznemo vsega,
kar nas ovira pri darovanju in podarjanju,
da bi mogli sprejeti kot prijatelje čim več ljudi.
Daj, da bomo v občudovanju in premisljevanju
tvoje izpolnjene človeškosti živeli polno vsak dan
in se srečali s tvojim Sinom Jezusom Kristusom.*

*Naj se ob tebi čutimo ljubljeni in sprejeti
kakor človeštvo, ki blagruje tvoje materinstvo
in se usmerja k cilju, Kristusu, novemu Adamu,
v katerem bo vsakdo izpolnil svojo najvišjo poklicanost.
Zato sprejmi vsakega, ki se zateče k tebi,
da bo v tvoji ljubezni našel moč in pogum
za nova tveganja vere, ki vodijo tudi skozi
preizkušnjo Kalvarije in umiranja.*

5. PREROŠKO BRANJE ZGODOVINE

Že veliki sveti Hieronim je zapisal, da predstavlja Magnifikat Marijino preroštvo. Marija ne napoveduje prihodnjih dogodkov, ampak v globokem duhovnem uvidu gleda povezavo med Bogom in zgodovino. Na globlji ravni čuti Božji odnos do sveta ter odkriva njegovo skrb in strast za človeka, ki si izbira svoje poti in pogosto zavrača Božje predloge za rešitev. Janez Pavel II. je zapisal, da je za preroštvo žene značilna povezava usmeritve k Bogu in človeški zgodovini. Ta najde svoj najvišji izraz v Devici Mariji. (O dostojanstvu žene, št. 29)

Razmišljali smo, kako je Marija v svoji hvalnici predstavila veličino in bližino Boga, ki se sklanja k ljudem in jim prinaša odrešenje. Obenem pa se je zavedala, da nosi to odrešenje za ves svet ona sama in more klicati Boga »moj Odrešenik«. To svojo izkušnjo je povezala še s pogledom na zgodovino, v kateri Bog deluje proti vsem, ki zatirajo male ljudi in onemogočajo človeka vredno življenje.

Na eni strani so napuhnjeni, ki ljudi zasužnjujejo, jim ne dajo osnovnih življenjskih sredstev in jih izžemajo. Napuh je tudi v bogatenju na račun drugih, v sebičnosti, ko sredstva, ki so za vse, uporabljajo le zase, in v brezsrečnosti, ko pustijo te ljudi umirati od lakote. Ubogi v evangeliju so vsi

tisti, ki se bojijo Gospoda in nanj računajo, čeprav so deležni krivic in poniževanja bogatih.

Marija nastopi tu z vsem svojim ženskim realizmom in preroško napoveduje, da se bodo razmere spremenile. Njen Bog preseneča s preobračanjem zgodovine v prid človeka in njegovega dostenjanstva. Ta Bog bo strl moč hudobnih, zmešal bo njihove ošabne načrte za izkoriščanje ubogih, mogočne bo pregnal z njihovih prestolov in bogate bo odpustil prazne. Marija ne pokaže, kako se bo to zgodilo, ve pa, da bo Bog posegel in obrnil vrednote v družbi. Prav tako ne bo razlikoval ideološko, saj bo to spremembu v smeri notranjega spreobrnjenja, povezana z usmiljenjem, svobodo in veseljem.

Neredki se sprašujejo, ali je vse to res mogoče. Ko gledamo izkušnjo zgodovine in sedanjosti, bi temu zelo težko pritrdili. Kje so bogati, ki bi odšli praznih rok, in lačni, ki bi bili nasičeni? V svetu je še toliko hudobije, krivic in sebičnosti. Toda obljava in zaupanje v Božji načrt ostaja. Pravičnost bo zmagala nad hudobijo, če ne sedaj, pa v prihodnosti. To pa ne pomeni nekega razočaranja in vdaje, da bi si rekli, da se ne da nič narediti. Marija nas s to hvalnico vabi, da bi mi postali kraj in okolje, kjer se bo to začelo uresničevati. Tako bodo še drugi videli, da je to, kar verujemo in oznanjamamo, mogoče zaživeti v družbenih odnosih. Prva Cerkev je bila tako pričevalna zaradi svojega živega zgleda.

*Marija, ti nas vodiš v šolo evangelijskega spreobrnjenja.
Učiš nas, naj bo Cerkev preroška in živi iz tvojega hvalospeva.
Kot učiteljica nove pravičnosti oznanjaš,
da je mogoče doseči večjo pravičnost,
v kateri bodo mogočni pahnjeni s prestolov in nizki povisani.*

*Kar je Bog storil po tebi,
se mora uresničevati v življenju vsakega vernika
in vse skupnosti, da bo pričevalka novega življenja.*

*Ta tvoj nagovor je sodoben
v revnih in bogatih okoljih sedanjega časa.
Pomagaj Cerkvi, da bo začutila pomanjkanje
in krivice, ki jih trpijo današnji ljudje.
Naj se jim približamo in jim pokažemo,
da so vredni in ljubljeni,
obenem pa naj se ne bojimo razkrivati družbene
krivičnosti
in klicati k spreobrnjenju ter večji solidarnosti.*

*Naj tvoj Magnifikat zaživi v našem življenju,
v duhovnem preobratu in spreobrnjenju,
da bomo gradili civilizacijo miru
in rasli v pobudi Duha,
da bodo ozdravele korenine zaupanja
in bomo drug drugemu postajali sopotniki
v prelivaju sočutja in medsebojni pomoći.*

6. SPEV

VELIKONOČNEGA PREHODA

Marijina hvalnica slavi Boga, ki je, potem, ko je začel prebivati na svetu kot majhen otrok, v zgodovini razodel svojo veliko noč. Poleg stvarjenjskega časa in razvoja obstaja še odrešenjski tok in razvoj, ki je zaživel v Mariji. V Jezusu se je uresničila polna povezanost Božjega in človeškega, v njegovi osebi so se življenjsko združili Božja in človeška ljubezen, misel, volja.

Marija tako nosi v sebi Jezusa, ki bo uresničil prehod iz vsakega nemočnega, grešnega in celo smrtnega stanja v novo, izpolnjeno življenje. Za to pa je treba stopiti na pot izpraznjenja ali izničenja. Kristološka hvalnica v Pismu Filipljanom govori o tem, kako se je Božji Sin izpraznil od Božje slave in zaživel življenje v človeški revščini (Flp 2,5–6). Približal se je vsakemu človeškemu stanju, da bi nas mogel ozdraviti ter popeljati v slavo in moč svoje velike noči. Po binkoštih se je njegova zmaga v moči Svetega Duha razširila v svet in človeštvo. V ubogem, izrinjenem in zasramovanem Kristusu je mogoča obnova življenja in ljubezni, ki je sebično in kratkovidno življenje sveta ne more dati.

Marija zre pred seboj to velikonočno zmago ljubezni in napoveduje, da bo Bog lačne napolnil z dobrotami in bogate odpustil prazne. Duhovno ubogi bodo v svoji ponižnosti in odprtosti

napolnjeni z Božjim usmiljenjem in vsemi dobrinami. Bogataši in tisti, ki zbirajo dobrane le zase, pa bodo ostali brez ljubezni in življenja, brez moči velikonočnega prehoda.

Že pri učlovečenju je svetu zaživelo resnično rojstvo iz Duha in ljubezni, Jezus pa ga je postavil za priložnost srečanja z njim in merilo sodbe. Ko se srečujemo z ubogimi, odrinjenimi, tujci, bolniki, zaporniki, grešniki, se srečujemo z njim. On na poseben način prebiva v teh ljudeh, da bi ob stiku z njimi presegli svojo sebično ljubezen in jih sprejeli, kakor sprejemamo njega.

Magnifikat je hvalnica vsem velikonočnim prehodom. Dogodki se tako spreminjajo v sveti čas Božjega obiskanja in osvoboditve. Evangeliji ne poročajo, da se je Marija srečala z vstalim Jezusom, saj je že od oznanjenja in učlovečenja to globoko verovala in živila. Polnost Božjega Duha je vodila njene misli in načrte h Kristusu in njegovi velikonočni spremenitvi žrtve, smrti in daru v novo življenje. Vstopila je v veliko noč, zato je postala srednica njegovih milosti in voditeljica v veliko noč.

Marijin Magnifikat nas kliče k odgovornosti. Nastavlja nam sekiro na korenino, da se prečistimo in odločimo glede temeljne naravnosti. Če beremo ali pojemo Marijino hvalnico, se mora to poznati v življenju, da se osvobodimo sebičnosti in odpriemo vsem, ki so prikrajšani in trpijo, da delamo za novo pravičnost v svetu in med nami.

Marija, ti si izvedenka za veliko noč.

*Človeška zgodovina pozna velike spremembe in odkritja,
ki pogosto zakrivajo beg pred smrtjo in minevanjem,
v tebi pa je nastopila velikonočna sprememba,
ki je prinesla človeštву resnično trdnost in upanje.*

*Čeprav je bila angelova napoved precej nejasna
si v Otkroku odkrila bodočega Odrešenika.*

*V tej veri si ukazala služabnikom v Kani,
naj storijo, kar jim bo Jezus naročil.*

*To je bila ura razkritja njegove velikonočne novosti
in ti si ga v duhu spremljala pri vsem njegovem delu,
zlasti na križevem potu in v trenutkih trpljenja,
ko si v najhujši bolečini ostala zvesta in verovala.*

*Magnifikat je hvalnica velikonočnemu prehodu,
ki si ga doživela ob smerti in vstajenju svojega Sina.
V tvojih beseda je že napovedana sprememba,
ki bo obrnila zgodovino.*

Bog hoče vse v svetu narediti pristno in novo.

*Človeštvo želi pripeljati v odnos, kakršnega živiš ti s
svojim Sinom.*

*Naj bo vsaka odpoved grehu žarek velikonočne rešitve,
da se bomo rešili iz osebnega in skupnega Egipta
in bomo navdušeno hodili proti obljudljeni deželi
novega neba in nove zemlje.*

*Sprejemanje bolečin in mučenja, krivic in zavračanja
že kaže velikonočni pečat,
zato mali in ubogi sijeo
z novim ognjem upanja in privlačnosti.*

7. SPOMIN ZAVEZUJE

Marija poje svojo hvalnico in se spominja velikih del odrešenja, ki jih je Bog storil v zgodovini. Srce, ki se spominja, je veliko. Zato se Marijin spomin ne omeji zgolj na ozek krog njenega življenja. Z Jezusom se zamisli nad Izraelom in vso zgodovino odrešenja. Spominja se Božje logike in pričuje, da Bog svoje izvoljence spremlja in jim pomaga.

Bog je obljudil Abrahamu, da bo skrbel zanj in blagoslavljal njegovo potomstvo. To je pokazal v veliki rešitvi iz egiptovskega suženjstva in babilonskega ujetništva. Nad vso potjo Izraelske zgodovine je bedela Božja roka in dosegla svoj vrh v Otroku, ki ga nosi Marija pod srcem.

Nekoč so Izraelci prosili Boga, naj obnovi znamenja svojega delovanja v zgodovini, zdaj pa Marija vidi velike reči, ki jih je Bog storil njej in vsemu človeštvu. Tako se je uresničilo mesijansko pričakovanje, ki se je vse bolj poglabljalo v času pred Jezusovim prihodom. Marija se veseli tega Božjega prihoda na svet, v tej resnici se vse negotovosti in strahovi spreminjajo v veselje in dvomi v gotovost.

Spomin na Boga in misel nanj ni neko neživljenjsko sanjarjenje, ampak odgovor na temeljno življenjsko hrepenenje, ki prinaša veliko miru in novih navdihov. Tisto, česar se spominjamo, oživi in nas spreminja. Spomin na Boga je spodbudil toliko grešnikov, da so začeli razmišljati

o svojem stanju in se spreobrnili. Pravičnim prinaša veselje, hvaležnost in poveličevanje.

Marija v svoji ponižnosti poje hvalnico Bogu. Njene besede bi lahko imenovali spomenik zahvale, saj je pred Bogom čudovito povezala vse človeštvo in poudarila posebno vlogo ubogih in obrobnih. Postala je glas vseh, ki se odpirajo daru življenja, in prva med Gospodovimi ponižnimi in ubogimi, ki od njega z zaupanjem pričakujejo odrešenje. Ta milost in bogatenje se veča z vsakim novim rodom.

Živimo v času, ko toliko ljudi potlači spomin in se nočejo spominjati, kaj so in kdo jih ima rad. Smešno je, da imajo računalniki vedno več spomina, ljudje pa postajamo vedno bolj sklerotični in ne vidimo več zgodovinskega dogajanja. Življenje, ki ne živi v spominu, je površinsko, brez trajne vrednosti in smisla. Zato je še toliko bolj potrebno, da skupaj z Marijo in Cerkvijo pojemo hvalnico Magnifikat. Duhovno življenje krepi spomin in obuja velika dela Božje ljubezni, ki se sklanja v naše življenje. Kakor nas je Bog spremjal v zgodovini doslej, nas bo tudi v prihodnje.

Marija, izraelska vernica in poznavalka zgodovine odrešenja,

ti si žena spomina na velika Božja dela.

Pridi na pomoč našemu spominu,

*da bomo z veselo pozornostjo sledili Božjim obiskom
in se z novim upanjem ter gotovostjo usmerjali v prihodnost.*

*Ti si spomin Cerkve. Daj da se bo od tebe učila
spominjati žrtve,
iz katere se je rodila in jo neprestano obnavlja v
zakramantu evharistije.*

*Marija, nauči nas spominjanja in zvestobe v teku
naših dni,
da bomo v srcu premisljevali Božjo besedo in dogodke,
ki so se zgodili v našem življenju in v širšem krogu
zgodovine.*

*Naredi nas za ljudstvo živega spomina,
ki ga ne bo omajala še tako premetena skušnjava
pozabe.*

*Naj s tabo veselo stopimo h Kristusu
in krepimo svojo vero na temelju spomina ljubezni.*

8. HVALNICA NOVE ŽENE

Kakor smo vsi ljudje ustvarjeni po Božji podobi, ki je podoba večnega Božjega Sina, je najbolj skladna s to podobo Marija, ker je njegova Mati. Tako stoji poleg novega človeka Jezusa tudi nova žena Marija, podoba novega stvarstva in obraz v Kristusu odrešenega človeštva. Vse njen življenje, od brezmadežnega spočetja do vnebovzetja, odseva to novost. Od prvega trenutka je bila tako globoko prezeta z Božjo bližino, da se je mogla polno uresničiti in je ni pri tem ovirala niti senca greha. Marijin »zgodi se« je odmeval skozi vse njen življenje, da je postala začetnica novega ljudstva vseh, ki so pripravljeni poslušati Božji glas v učlovečenem Sinu.

Marija vidi v svoji hvalnici človeštvo, ki bo odrešeno, v njej se povezujeta stari in novi Izrael. Že v Prvi Mojzesovi knjigi je Bog napovedal, da bo žena bojevala hud boj s kačo, hudičem in da bo s svojim zarodom prinesla spremembu zgodovine. Podobno tudi Razodetje govori o ženi, ki je noseča in ji nasprotuje veliki zmaj, ki hoče požreti njenega otroka. Med začetkom in koncem je zgodovina, ki pozna visoke valove, vendar pa je zmaga žene in njenega potomstva zanesljiva. Obljuba je oznanjena in se bo uresničila v materi in otroku, v Mariji in Jezusu. V Mariji tako vidimo veliko upanje človeštva tudi za nove čase.

Marija je kraj, kjer se je Bog srečal s človekom na nov, dokončen način. V njej je našel povsem odprt človeški pristanek za sprejem njegovega Sina. Seveda je svojo izvoljenko potem, ko jo je dolga stoletja pripravljal in so jo mnogi napovedovali, obdal z ljubeznijo in modrostjo. Magnifikat kaže na preobrat pozornosti. Marija poje in slavi Boga, ker ji je zaupal skrb, da je pripravila prihod njegovega Sina na svet.

Pri pripravljanju tega prihoda in prebivanju Božjega Sina na svetu je sodelovala z vsemi močmi in vsem svojim bitjem. Zato je tudi tako pomemben odnos med Marijo in Jezusom, o katerem poje v Magnifikatu. Marija mu je podarilo telo in dušo, Jezus pa je pri tem sodeloval tako, da ji je podaril svojo milost. Najgloblje sobivanje med Materjo in Sinom govori o tem, da se vse njeno čutenje, mišljenje in slavljenje prenaša na otroka. Marija vidi v tem prihodnjo rešitev za male in uboge. V tem smislu je Magnifikat predhodnik blagrov in govora na gori, še posebno blagra ubogim. Ta se globoko zapisal v Jezusovo čutenje. Marija je tudi odkrivala v Jezusu Božje usmiljenje, ki se je prelivalo iz roda v rod in našlo v njem svoje polno uresničenje.

*Marija, veselimo se s teboj,
da si novi človek v valovih zgodovine.
Bog te je pripravljal in te poslal na svet,
da bi bila Mati večnemu Sinu,
novemu in popolnemu človeku.*

*Veličina človeka je v tem, da prizna svojo obdarjenost
in da v tem duhu sprejme tudi svoje poslanstvo.*

*Tako si tudi ti sprejela velike reči,
ki jih v tebi je storil Vsemogočni,
in si z vso hvaležnostjo in odgovornostjo poskrbela za
otroka.*

*Ti, ki si se jasno zavedala pobude milosti
in nanjo odgovorila z vso svojo svobodo,
pomagaj tudi nam,
da bomo z Bogom gradili svoje življenje
in zaživeli iz svojega krsta kot novi ljudje
v odprti velikonočni miselnosti in darovanju.*

9. MAGNIFICAT ZA DANAŠNJEGA ČLOVEKA

Marija kaže življenjsko pot človeku vsakega časa, na poseben način pa odmeva njen Magnifikat med željami in pričakovanji današnjih ljudi. Čeprav je tako zelo v ospredju gospodarski in ekološki vidik, pa je še bolj potrebna obnovitev in spreobrnjenje človeka. Resnično veselje lahko prihaja le iz spreobrnjenega, osmišljenega in ljubljenega človeka. Magnifikat nas tako usmerja v našo notranjost, da bi v veri spremajali svojega duha in misel tako, da bi mogla postati opora in smer ob sodobni šibki misli in volji.

Površinski ljudje se bojijo soočenja s svojo notranjo resnico. Iščejo nadomestke in se vrtijo okrog sebe. Resnično bogastvo pa je v ljubezni in iskrenem odnosu z Bogom. Za to, da bi svobodno odgovorili na svojo poklicanost in druge Božje darove, se je potrebno spreobrniti, se pogumno srečati s svojo resnico, ki je »istina«, najgloblji utrip in dihanje človeka in ne nekaj poljubno izbranega. To je odprtost ponižnih, ki so v vsem odvisni od Boga. Ustvarjeni smo kot dar, zato je pomembno, da pokleknemo in sprejmemo življenje iz Božjih rok. Če tega ne naredimo pred Bogom, bomo naredili pred maliki.

Magnifikat tako povezuje množico žena in mož, ki resno živijo sedanji trenutek in se v upanju

odpirajo v prihodnost. Zato jih ni strah vztrajati tudi v preizkušnjah. Marijina hvalnica slavi prihodnji Božji poseg v prid ubogih. Ona je zadnja, ki je poklicana za to, da postane prva. Bog tako išče sodelavce za spremembo zgodovine. V svoji hvalnici Marija že vidi velikonočno preoblikovanje stvarjenja. Veseli se, da se je ta sprememba že začela uresničevati v otroku, ki ga nosi pod svojim srcem. Zavzema se za vse uboge, da bi jih ta prihod nagovoril. Njen pristop je drugačen od velikih ideologij, ki so nekakšni posvetni nadomestki. Delavci pri nas in zlasti množice podproletarcev iz tretjega sveta potrebujejo celostno rešitev in ne zgolj ekonomske. Stare sebičnosti ne more odpraviti nova sebičnost, zato se je treba spreobrniti k solidarnosti, v kateri bomo sprejemali ljudi v njihovih potrebah, dostenjanstvu in upanjih.

Podobno velja tudi za načine miselnosti in ravnanja, ki poveličujejo telesne užitke. Magnifikat slavi celega človeka in je veselje nemirnega srca, ki obsega telesnost, duševnost in duhovnost. Resnično veselje je dar Boga, ki je odnos in je trajen. Namesto razglašanja vsakovrstnega uživanja in bega od resničnosti je Magnifikat usmerjen k zdravi stvarnosti življenja in k praznovanju, ki ne bo ustvarjalo novi praznin in ran, ampak bo človeka obnavljalo v temelju in ga odpiralo k drugim.

Marija vidi v svojem Magnifikatu dolgo procesijo ljudi, ki hodijo za njo po poti novega življenja, ker so se sprekli v tem, kar so. Kakor je Bog v njej pokazal največjo solidarnost s

človeštvom, saj je njegov Sin, večna Beseda, postal človek pod njenim srcem, tako more Marija voditi človeštvo k pristni solidarnosti in celovitemu razvoju, da bi presegli pohujšljivi prepad med ubogimi in bogatimi, da bi dobilo gospodarstvo človeški izraz in bi se začela obnova notranjega človeka.

Marija se veseli, da so pobudniki nove zgodovine zadnji v družbi. Solidarnost v družbi je podobna kroženju krvi v telesu. Kdor se zapre, ne more več živeti polnega življenja. Solidarnost je pomoč ljudem, to, da si pomagajo. Magnifikat nas vabi, naj se trudimo za pravičnost in odpravljamo mnoge oblike družbenega greha. Marija spodbuja k medsebojni pomoči in gleda, kako propadajo izkoriščevalci in ostajajo bogati praznih rok. Bog deluje v korist nove pravičnosti in solidarnosti.

Povabljeni smo, da veselo odhitimo v Ain Karim in prisluhnemo Mariji, ki nam kliče, naj svoje sklepe in molitve spremenimo v konkretna dejanja pozornosti, zvestobe in medsebojne pomoči.

*Naša duša poveličuje Boga, ker nas je poklical po imenu
in nas naredil za dragocene v njegovih očeh.
Slavijo ga naša srca, ker nas je obdal s svojo ljubeznijo
in nas posvetil, da bi hodili v njegovi luči.*

*Zahvaljujemo se mu za spodbudo, ki nam jo daje,
ko nas vedno znova potrpežljivo spreminja in prenaša,
da po padcih vstanemo in se spet odpravimo na pot
k cilju, ki nam ga je predložil.*

*Hvalimo in poveličujemo ga za vse uboge,
ki jih ohranja v spominu
in nam jih pošilja na pot, da se rešimo mogočnosti
ter delimo dobrine, ki so za vse v skupnosti.*

*Hvaležni smo za preprosta dejanja,
za nasmehe in petje, za nežnost in prijateljstvo,
za vse, kar prinaša našim dnem mir in toplino,
da moremo tudi v oblačnih dneh s pogumom
in z veseljem stopati naproti novim obzorjem
človeškosti.*

Prepevanje hvalnice Mariji

Neka žena je med Jezusovim javnim delovanjem vzkliknila:
»Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile!« (Lk 11,27)
To je bil spontan vzklik matere Materi.
Tudi mi želimo slaviti in hvaliti Marijo
zaradi njene brezpogojne pripravljenosti,
da sprejme Božjega Sina in ga rodi na svet.

Elizabeta je blagrovala njeni vero
in se veselila velikih Božjih del.

Marija se je zavedala velikega daru v zgodovini,
ker je sprejela Božjega Sina, da je v njej postal človek.
Zato more videti velike množice,
ki bodo živele iz njenega duhovnega bogastva,
ljudstvo solidarnih bratov in sester.

Most med mostovi, ki vodi v nebesa

Od nekdaj so ljudje čutili nepremagljivo razdaljo med
nebom in zemljo,
od vedno so si prizadevali, da bi prišel k nam na zemljo,
zato je Izaija upravičeno zaklical: »Zapusti nebesa in
pridi!« (Iz 63,19).

Nekateri so žeeli premagati te ovire s svojimi močmi:
Adam in Eva ter številni za njima,
ki so padli v skušnjavo, da bi postali kakor Bog.
Boleče posledice greha so naše zlomljene moči,
vendar si prihajal naproti po prerokih in zvestobi ljudestva.

*Končno pa si zaživel kakor človek
in prinesel nebo na zemljo in zemljo na nebo.
Kakor eden izmed nas si oznanil,
da zemlja ni mrtva dolina,
ampak je odsev Božje lepote.
Vse vesolje je zakrament njegove ljubezni.*

*To se je zgodilo s sodelovanjem tvoje drage matere,
ki te je sprejela z vso ljubeznijo in te prinesla na svet.
To ni bil samo telesni obisk, človeško spočetje,
ampak tudi nova duhovna zveza med nebom in
zemljo.*

*Marija te je nosila k sorodnici na Judovo,
spremljala te je na vseh poteh življenja,
zlasti še pod križem,
ko je s tabo trpela in verovala.
Zato sedaj pripravlja naše bivališče pri tebi
in je srednica tolikih milosti.*

Zarja novega časa

*Tudi čas je doživel svojo spremembo.
Marija je vzšla pred tvojim prihodom
kakor zarja, ki zasveti pred soncem,
jutranja zarja v pričakovanju novega življenja.
V polnosti časov te je Bog poslal na svet po ženi. (Gal 4,4)
Tako si ti napolnil naš čas,
potem ko so ta dogodek pričakovali stoletja.
Koliko upanja, iskanja, pa tudi padcev in novih začetkov,*

*se je zvrstilo v na tej dolgi poti!
Ob tvojem prihodu pa so se uresničile napovedi.
Bog je začel prebivati v času
in postavil koordinate času zgodovine.*

*V stari zavezi so bili zgodovinski posegi:
Bog je vodil in vzbujal pa tudi kaznoval.
S tvojim prihodom pa se je razvila polnost časa,
postal si križišče vsega, kar je bilo in kar bo.
Zato je novica o tvojem prihodu polna veselja
in zemlja je postala sveta zgodovina odrešenja.
Ta čas si izpolnil s svojo žrtvijo na križu,
da smo po tebi naravnali ure in koledarje.*

*Tudi Marija, ki je pripravljala tvoj čas,
se je mora uskladiti s tvojo uro.
Presenetil si jo pri dvanajstih letih v Jeruzalemu
in na začetku javnega delovanja v Kani.
Tvoja mati je znala živeti sveti čas,
premišljevala je dogodke in Božje povezave med njimi.
Pospremila te je v svet in na misijonsko delovanje
ter te spremeljala s polnim časom molitve.*

*Kako lepo je gledati na življenje in zgodovino z vidika
večnosti!
Marija je videla, kako jo bodo blagrovali rodovi vseh
časov.
Zato je tudi za nas zarja, ki nam odpira nov čas: tvoj
in naš čas.*

Dobrohotnost Boga do nas in naše zaupanje vanj

Vsa verstva govorijo o tem, da Bog ljubi človeštvo in svet, vendar se je le krščanski Bog spustil na raven človeka in začel prebivati kot človek na naši zemlji.

To pot je želel narediti po tebi in s teboj,
ki si njegov večni Sin in njegovo razodetje.
Po tebi je želel obnoviti vse človeške prostore,
ker ljubi in spoštuje vse, kar je pristno človeško.
Ko so se prebivalci cesarstva hodili popisovati v svoje kraje,
si ti prišel prebivat med svoje. (Jn 1,11)

To bližino ti je omogočila tvoja Mati.
Pomagala ti je postati človek
in rasti v modrosti in milosti, (Lk 2,52)
da si sprejel vse zanimivosti in klice zemeljske vsakdanjosti,
ljubil si naravo, delal in odkrival nešteto lepot okrog sebe.
Korenitost tvojega učlovečenja te je pripeljala
tudi v temna prostorja greha, bolečine in smrti.
Bil si solidaren s trpečimi, bolnimi, razočaranimi,
približal si se vsem stanjem osebnega in družbenega greha.

Kamor si prišel, so k tebi prinašali bolne in trpeče,
prihajali so ubogi, zapuščeni in tujci.
Ozdravljal si jih in jih usmerjal na pot vere ter skupnosti.
Ni te bilo strah stopiti k vsem zaznamovanim:
cestninarjem, pocestnicam, tujim vojakom.
Pokazalsi jim naklonjenost in jih povabil k spreobrnjenju.
Tvoja ljubezen je šla tako daleč, da te je hudobija
pripela na križ,

*vendar si to največjo bolečino in trpljenje
spremenil v dar odpuščanja in odrešenja.*

*Marija te je na tej poti spremljala, čeprav ni bila
vedno ob tebi.*

*Že v Magnifikatu je imenovala Boga: moj Odrešenik
in videla velike reči, ki jih je storil po tvojem poslanstvu.
Zato se odpira k vsem, ki v svetu želijo rešitve
in polnega uresničenja, da bi jih pripeljala k tebi.*

*Globoko čuti tvoje srce, obenem je solidarna z ljudmi.
Pred sabo gleda številna znamenja odrešenja,
ki jih je napovedal že prerok Izaija:
oznanjevanje veselih vesti sužnjem,
vzpostavitev leta Božjega usmiljenja,
rešitev jetnikov, ozdravitev bolnikov.*

*Marija gleda človeštvo, ki je obdano z Božjim usmiljenjem,
ki se razteza od rodu do rodu,
vidi, kako se po Božjem navdihu spreminjajo
neugodne bančne, socialne in politične strukture.
Bog skrbi za svoje uboge, ne more mimo spomina
na svojo zavezo z Abrahamom in rodom vere,
prav tako se veseli, da je nanjo mislil že od začetka.*

*Poleg besede so tu še dejanja. V Kani je bila njena prošnja
tako tehtna, da je nisi mogel odreči.
Ona posreduje, da se izpolnijo obljube,
da Bog deluje po mnogovrstnih čudežih svoje dobrote.
Marija nam tako prinaša lepoto, modrost, veselje, edinstvo.
Še posebno je njena vloga v tem, da kliče grešnike,
naj zapustijo svoja zmotna pota in stopijo na pravo,*

Božjo pot.
Ona ohranja povezanost s teboj živo in dela tvojo
Cerkev domačo,
ona je naša Mati in bedi nad nami. Usmerja nas k edinosti,
saj smo vsi njeni otroci in Očetovi sinovi, odrešeni v
tvoji večni daritvi.

Veselje vseh rodov

Tvoje rojstvo je angel pozdravil na Betlehemskeih
poljanah
kot veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo (Lk 2,10).
Prva je občutila ta pomen tvoja mati Marija
in se je iz nje porodila čudovita hvalnica,
ki odmeva v Cerkvi skozi vse čase in rodove.
Vsi smo kot preprosti pastirji, ki prihajamo častiti
tebe,
Božjega otroka in se obračamo k Mariji, da nas
privede k tebi.
Njeno usmiljenje se sklanja k nam,
ko padamo v dolini teme in smrtnne sence
in nas vodi na pot spreobrnjenja v tvoje in Očetovo
domačijo.

Zanjo niso pomembni časi in ljudje,
za vse je odprta in vsi so sprejeti.
Nihče ne more reči, da mu je kaj vsiljeno ali tuje,
ona je dom odrešenja, nežnost, ki vodi k tebi
in k človeškim srcem za veliki prehod in spreobrnjenje.

*Tudi v času novega adventa nam približaj svojo mater,
približaj jo po vsakdanji poti odrešenja,
da nas bo domače približala tebi in bomo zopet zaživeli,
kar si nam prišel ti povedati, da smo Božji otroci,
obnovljeni v svojih človeških in božjih koreninah.
Tako bomo skupaj gradili človeku naklonjen prostor
in sredi kriz, prevratov in iskanj pokazali,
da je v tebi upanje, lepota in veselje.*

Literatura

Cantalamessa R., Božična skrivnost. Ljubljana: Slovenska kapucinska provinca 2005.

Ko Ha Jong M., Riflessioni sul Magnificat. Barzago: Casa editrice Marna, 2005.

Palumbieri S., Un »Magnificat« per il Terzo Millenio. Dimensione antropologica del cantico. Milan: Paoline Editoriale Libri, 1998.

Petauer B., Slavljen, Gospod Bog. Stična: Cistercijanska opatija, 2003.

Kazalo

Hvalnica rešitvi	3
1. ŽIVLJENJE KOT HVALNICA	7
2. MARIJINO VESELJE	11
3. BOG	15
S ČLOVEŠKIM OBRAZOM	15
4. ČLOVEK	19
Z BOŽJIM OBRAZOM	19
5. PREROŠKO	23
BRANJE ZGODOVINE	23
6. SPEV	27
VELIKONOČNEGA PREHODA	27
7. SPOMIN ZAVEZUJE	31
8. HVALNICA NOVE ŽENE	35
9. MAGNIFICAT	39
ZA DANAŠNJEGA ČLOVEKA	39
Prepevanje hvalnice Mariji	43
Literatura	50

*Moja duša poveličuje Gospoda,
moje srce se raduje v Bogu, mojem zveličarju.*

*Ozrl se je na nizkost svoje dekle,
glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi.*

*Velike reči mi je storil Vsemogočni,
njegovo ime je sveto.*

*Iz roda v rod skazuje svoje usmiljenje
vsem, ki mu zvesto služijo.*

*Dvignil je svojo močno roko,
razkropil je vse, ki so napuhnjenih misli.*

*Mogočne je vrgel s prestola
in povišal je nizke.*

*Lačne je napolnil z dobrotami
in bogate je odpustil prazne.*

*Sprejel je svoje izvoljeno ljudstvo,
kakor je obljubil našim očetom.*

*Spomnil se je svoje dobrote
do Abrahama in vseh njegovih potomcev.*

